

RIKSDAGENS PROTOKOLL.

1935.

Första kammaren.

Nr 34.

Onsdagen den 22 maj.

Kammaren sammanträdde kl. 11 f. m.

Föredrogs, men bordlades ånyo på flera ledamöters begäran sammansatta stats- och första lagutskottets utlåtanden nr 3 och 4, bevillningsutskottets betänkande nr 49, sammansatta bevillnings- och jordbruksutskottets utlåtanden nr 1 och 2 samt andra lagutskottets utlåtande nr 28.

Vid förnyad föredragning av bevillningsutskottets betänkande nr 51, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till viss ändring i förordningen den 31 januari 1932 (nr 15) med tillägg till gällande tulltaxa, bifölls vad utskottet i detta betänkande hemställt.

Föredrogs ånyo statsutskottets utlåtanden och memorial:

nr 118, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående befrielse för vissa officerare vid flottan från dem ådömd betalningsskyldighet till kronan;

nr 119, i anledning av väckt motion angående utvidgning av Skillingaryds skjutfält;

nr 120, i anledning av väckt motion angående vissa underofficerares vid flottan och kustartilleriet befordran till högre beställning på övergångsstat;

nr 121, i anledning av vissa av Kungl. Maj:t gjorda framställningar om anslag till byggnadsarbeten, avseende ecklesiastikdepartementets verksamhetsområde;

nr 122, i anledning av kamrarnas återremiss av punkten 25:o) i statsutskottets utlåtande nr 66 i fråga om Kungl. Maj:ts i statsverkspropositionen under åttonde huvudtiteln, punkten 90, gjorda framställning angående anslag till Universitetssjukhus: Understöd och ersättningar till serafimerlasarettet i Stockholm jämte i ämnet väckta motioner;

nr 123, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående anslag till vissa byggnadsarbeten vid statens sinnessjukhus m. m.;

nr 124, i anledning av väckt motion angående ersättning av statsmedel för skada, ådragen vid fullgörande av medborgerlig förpliktelse enligt brandstadgan m. m.; samt

nr 125, i anledning av väckta motioner om tillgodoräkning av tjänstgöring såsom vaktmästare hos riksdagen vid placering i löneklass hos verk och inrättningar, som tillhöra statsförvaltningen.

Vad utskottet i dessa betänkanden hemställt bifölls.

Föredrogs ånyo och företogs punktvis till avgörande bankoutskottets utlåtande nr 11, angående regleringen för budgetåret 1935/1936 av utgifterna under riksstatens elfte huvudtitel, innefattande anslagen till pensionsväsendet, utom i vad angår anslaget till allmänna indragningsstaten.

Anslag till
pensionering
av civila
tjänst-
innehavare.

Punkten 1.

Med tillstyrkande av Kungl. Maj:ts i ämnet framlagda förslag hade utskottet i förevarande punkt hemställt, att riksdagen måtte

dels till pensionering av civila tjänst innehavare för budgetåret 1935/1936 anvisa ett förslagsanslag av 2,645,000 kronor;

dels ock medgiva, att av nämnda anslag finge från och med budgetåret 1935/1936 bestridas jämväl de pensioner, som med tillämpning av lagen den 11 oktober 1907 (nr 85) angående civila tjänst innehavares rätt till pension beviljats eller beviljades tjänst innehavare vid tullverket, lotsverket samt patent- och registreringsverket.

Reservation hade anmälts av herrar *Lindgren*, *Ernfors* och *Hansén*, vilka likväl ej antytt sin åsikt.

Herr statsrådet **Wigforss**: Jag har bett om ordet för att göra några anmärkningar till ett uttalande, som utskottet har gjort under 1) rörande fondering av en del av tjänstemännens pensionsavgifter.

Som kammaren känner till, har man från år 1933 avstått från att göra vissa fonderingar för tjänstemännens pensioner, och detsamma föreslås även i år och har tillstyrkts av utskottet. Denna anordning har skett i uttrycklig avsikt att därmed lätta budgeten på en punkt, där man har ansett att en fondering inte under alla omständigheter skulle vara alldeles nödvändig. I motiveringen har framhållits, att alla pensionsfrågorna ligga under utredning eller hålla på att lösas, och att när detta skett, tiden vore inne att ta ståndpunkt till den principiella frågan, huruvida man skall ha en fondering för att tillgodose tjänstemannapensioneringen, eller om man kan reda sig utan en sådan. Nu har tydligen bankoutskottet ansett, att fonderingen varit inställd tillräckligt länge, och att tiden vore inne att vända tillbaka, eller att man åtminstone borde överväga en sådan återgång, och utskottet anhåller därför om en utredning, så att man redan till nästa år skall kunna ta ståndpunkt till den stora frågan. Jag känner mig skyldig att säga, att jag misstänker att den utredning, som bankoutskottet här begär, är av en så pass besvärlig natur och kommer att rulla upp så många tvistefrågor, att jag fruktar det inte blir möjligt att framlägga ett förslag till nästa års riksdag. Det finns en sådan rad utredningsfrågor uppe, att om man har att välja mellan att använda den begränsade arbetskraften och de begränsade medlen till detta eller till annat, så misstänker jag att varje Kungl. Maj:t kommer att låta denna fråga stå tillbaka för andra och viktigare. Det förefaller mig förresten, som om det inte vore utredningens resultat som intresserade bankoutskottet, utan själva den inställda fonderingen, som bankoutskottet vill återuppta. Men då hade det väl varit riktigare av bankoutskottet att direkt ta ståndpunkt till denna sak och säga, att nu anse vi tiderna vara så goda, att dessa ungefär tio miljoner, som årligen sparats, från och med nästa år skola läggas till budgeten. I stället har utskottet gått på den linjen, att hela frågan borde utredas, och begärt att riksdagen skall ta principiell ståndpunkt till frågan om tjänstemannapensionerna i fortsättningen skola fonderas eller inte.

Jag har velat säga detta för att erinra om, att frågan har så många både principiella och praktiska sidor, att jag fruktar det inte blir möjligt att få fram en sådan utredning redan till nästa års riksdag.

Herr **Hansén**: Då bankoutskottet formulerat sitt av herr statsrådet visserligen stillsamt, men likväl kritiserade uttalande, så har detta inte skett med den undermening, som herr statsrådet trodde sig kunna utläsa därav. Utskot-

Anslag till pensionering av civila tjänst innehavare. (Forts.)

tet har tvärtom tagit fasta på och erkänt det berättigade i vad herr statsrådet själv uttalat i propositionerna, både 1933 och 1934, nämligen att detta ärende borde utredas, innan man tog ställning till detsamma. I likhet med herr statsrådet har också utskottet menat, att det är en fråga av både principiell och praktisk betydelse, huruvida de pensionsavgifter som betalas av statens tjänstemän skola förbrukas till täckande av pensionsstaten å det löpande årets budget eller fonderas på sätt som tidigare har skett. Både utskottet och kamrarna ha med hänsyn till det statsfinansiella läget och de stora krav som ställts på statskassan 1933 och 1934 biträtt herr statsrådets förslag om en tillfällig suspension av fonderingen — och jag förmodar så kommer att ske även i dag — men utskottet har därmed, lika litet som riksdagens kamrar, tagit ställning i princip till hur det skall förfaras för framtiden. Utskottet anser, liksom herr statsrådet gjorde, då han beträdde denna väg, att frågan borde utredas för att få frågan allsidigt belyst innan ställningstagandet för framtiden sker. Jag vill fästa kammarens uppmärksamhet på, att då man här i förskott förbrukar de tio miljoner om året, som inbetalas i avgifter i stället för att fondera beloppet, så innebär det i realiteten ingenting annat än att man lånar detta belopp, och det är denna omständighet som har föranlett utskottet till det uttalande som det gjort. Jag vill tillägga att utskottet har inte varit främmande för, att utredningen kan bli omfattande och tidsödande, men utskottet har trots — åtminstone har jag för min personliga del trots — att herr statsrådet redan hade denna utredning i gång, och att herr statsrådet ansåg frågan vara av en sådan betydelse, att han inte uppsköt den.

Slutligen, herr talman, ber jag att få nämna, eftersom jag står antecknad som reservant, att denna min reservation hänför sig till vad vi debatterade häromdagen i kamrarna, nämligen patent- och registreringsverkets särskilda budget. Sedan riksdagen nu har bifallit vad statsutskottet därutinnan har föreslagit, har jag intet yrkande på denna punkt, men jag har i konsekvens med vad jag då uttalade velat hävda min uppfattning, att denna speciella budget alltfört bort bibehållas.

Herr statsrådet Wigforss: Jag är alldeles ense med herr Hansén om att saken måste utredas, och att vi måste komma till en viss ståndpunkt. Det är bara frågan om tidpunkten för denna utredning. Vid förra riksdagen löstes ju den civila pensionsfrågan, och vid årets riksdag ha vi löst den militära pensionsfrågan. Avsikten är nu att till nästa riksdag, om detta på något sätt är möjligt, försöka få fram familjepensioneringen. Först därefter hade jag tänkt mig att gå till ett avgörande i den nu diskuterade frågan, som har en mycket stor principiell räckvidd.

Jag kan inte underlåta, eftersom det väl fortfarande i denna kammare finns en viss ovilja mot uttrycket »låna», att göra en invändning mot herr Hanséns yttrande, att denna uteblivna fondering skulle vara detsamma som att låna. Jag förmodar att när vi komma fram till folkpensionsfrågan, herr Hansén kommer att opponera sig mot det »lån» som där enligt allmän överenskommelse kommer att ske, när en del av avgifterna komma att användas för täckande av de årliga pensionerna. Om det skulle vara så, att en utebliven fondering vore detsamma som lån, så vill jag erinra kammaren om, att ända sedan mitten av 1800-talet de svenska statsmakterna årligen ha »lånat» för att täcka de militära pensionerna. För dessa föreligger nämligen inte någon fondering av de militära tjänstemännens avgifter. Det är detta som gör att jag kan säga, att vi inte ha någon bestämd princip. För de militära pensionerna finns som sagt ingen fondering, där täckes allt av löpande inkomster. För de civila tjänst innehavarna fonderas den tredjedel som tjänstemännen själva betala,

Anslag till pensionering av civila tjänst innehavare. (Forts.)
men vad staten bidrar med, de återstående två tredjedelarna, fonderas inte. Men för alla som äro anslutna till statens pensionsanstalt fonderas inte bara tjänstemännens egna avgifter utan även huvudmännens bidrag och statens bidrag. Vi ha alltså i grund och botten en skala av fonderingar, från en fullständig fondering av allt, beräknad rent försäkringsmässigt, ända ner till ingen fondering alls, som vid de militära pensionerna. Det är alltså inte riktigt att säga, att detta är något som har med lån att göra. Men denna fråga kan lösas på olika vägar, och det är just detta som är det besvärliga. Jag skall visserligen göra allt vad jag kan för att få utredningen färdig så fort som möjligt, men jag misstänker att detta inte kommer att bli så snart som utskottet önskar.

Herr Åkerberg: Herr talman! Jag har inte många ord att tillägga. Redan när regeringen första gången, alltså 1933, föreslog, att fonderingen skulle sättas ut funktion, förekom det visserligen inte ilskna morrningar, men dock morrningar i bankoutskottet, och då regeringen andra gången kom med detta förslag utan att ange, hur man tänkt sig, att saken skulle ordnas för framtiden, steg detta morrande ännu mera i höjden. Jag måste säga, att det skrivsätt, som utskottet använt, motsvarar inte på långt när den heta iver, som herr Hansén och även några andra utskottsledamöter visade vid behandlingen av detta ärende. Det är klart, att det kan finnas olika uppfattningar rörande behovet av en sådan fondering, men det är i alla fall önskvärt, att man inte låter detta uppskov med fonderingen fortsätta, så att hela förfarandet sjunker ner till en slentrian, vilken har till följd att man inte får klart för sig, hur det kommer att bli i framtiden. Utskottet har ju inte tänkt sig, att riksdagen skulle ålägga regeringen att till nästa år komma in med utredning i saken. Om det är så, som finansministern här säger, att det kanske inte finns någon möjlighet för regeringen eller för honom att komma till klarhet i denna fråga redan till nästa års riksdag, så kan ju ingen människa hjälpa det. Huvudsaken är ju, att förhållandet blir påpekat och att, när tillfälle finnes, riksdagen får möjlighet att taga ställning till frågan om vilka principer, som i detta avseende skola följas inte bara i detta fall utan även i fråga om andra sådana pensionskassor.

Herr Hansén: Herr talman! Herr statsrådet anförde en del exempel på att man antingen inte i samma utsträckning som i ifrågavarande fall tidigare skett beträffande vissa pensionskassor eller också inte alls fonderat pensionsavgifter. Dessa exempel anser jag i och för sig inte utgöra något skäl att i detta fall avvika från hittills följd praxis. Om man uppbär medel, avsedda för vissa personers pensionering, och bestämmer, att de skola fonderas för att sedermera efter vissa regler förbrukas till täckande av vederbörandes pensioner, så måtte väl detta vara en god regel att upprätthålla. Då är man väl ändå på den säkra sidan. Den omständigheten, att man någon gång på 1800-talet och under de sista två åren handlat på annat sätt, motiverar inte att man jämväl i fortsättningen skall slå in på så osäkra vägar som i dessa fall beträffats.

Vidare yttrade herr statsrådet, att det inte är riktigt att säga att man lånar, när man gör denna transaktion. Jag kan inte ge någon annan definition på detta. Om man i förväg förbrukar på sätt som skett dessa miljoner av årligen inbetalda pensionsavgifter, så betyder det, hur man än vänder på orden, antingen att man lånar av statstjänarnas pensionsavgifter eller av framtiden, ty de skola förr eller senare betalas. Och i den mån de förbrukas nu, ge de

Anslag till pensionering av civila tjänstinchavare. (Forts.)

ju icke heller någon avkastning framdeles, då utgifterna komma. Alltså kan jag inte på den punkten ge något avkall på den uppfattning, jag uttalat.

Slutligen talade utskottets ärade ordförande om att utlåtandet var lent »i jämförelse med den heta iver, som herr Hansén m. fl. hade ådagalagt vid ärendets behandling i utskottet». Jag vet inte varifrån utskottsordföranden fått den uppfattningen. Jag vill påminna utskottets ordförande om, att jag verkligen inte var hetare än att jag yrkade, att utredningen skulle verkställas *snarast möjligt*, men med herr ordförandens goda minne hade i utlåtandet detta skärpts till att begära utredningsresultatets framläggande på sådan tid, att redan 1936 års riksdag bleve i tillfälle att taga ställning till spörsmålet. Så var det med den »heta iver», herr utskottsordförande!

Herr Ernfors: Jag skall först och främst be att få instämma i herr Hanséns yttrande, men skall även för egen del därtill foga några ord.

Jag anser, att denna utredning bör komma till stånd, men vi hörde av herr statsrådet, att det kommer att dröja tämligen länge, innan den blir färdig. Nog hade det väl då varit naturligt, att, såsom herr Hansén också underströk, man inte lånar pensionsmedel, som tjänstemännen betalat in, och därmed försvagar pensionskassan. Man vet ju inte, vart utredningen kan leda. Det kan hitta på att hända, att densamma utmynnar i ett förslag, att man bör gå tillväga inte såsom hittills skett under de tre sista åren, utan som man gjort förut, nämligen så, att man låter pensionskassan stärkas med medel, vilka dels komma från statsverket och dels från statstjänarna själva. Det kan nämligen hända, att om finansministern får hålla på med det här förfarandet ett antal år, pensionskassan till den grad försvagas, att pensionerna måste inskränkas. Man vet i varje fall inte vart det kan leda. För ett par dagar sedan såg jag i tidningarna, att de ekonomiska förhållandena i Frankrike ansågos vara tämligen prekära, och det sades, att det där till och med var fråga om att gripa till de pengar, som äro anslagna till krigsinvalidernas pensionering. Tänk, om vi skulle komma dithän, att de, som betalt in pengar till pensionsavgifter, inte skulle få sin fulla pension! Jag tror, att riksdagen skulle ångra att den gått med på detta »lån». Enligt min mening får man inte kalla det för lån, därför att jag tror inte att det kommer att återbetalas, utan jag skulle vilja kalla det med ett mycket fult uttryck, som jag här inte vill säga ut.

Herr statsrådet Wigforss: Efter den siste talarens yttrande får jag bekänna, att jag aldrig hade trott, att en sådan begreppsförvirring skulle vara möjlig i denna kammare. Om herr Ernfors har rätt, skulle det betyda, att alla våra militärpersoner ständigt skulle gå i oro över att över huvud inte få sina pensioner, eftersom inte ett öre av deras pensionsavgifter någonsin sedan mitten av 1800-talet fonderats. Å andra sidan är det lika orimligt att tänka sig, att om en stat skulle komma i sådant nödläge, att den känner, att här måste göras en utgiftsbegränsning, någon skulle tro — inte ens herr Ernfors skulle göra det — att pensionerna skulle komma att vara heligare än andra statsutgifter, vare sig tjänstemännen ha bidragit till sin pensionering eller inte. Här är bara fråga om huruvida man anser, att dessa uttagna avgifter skola placeras produktivt, som man säger, av staten för att kunna ge staten en inkomst, eller om vi skola säga, att hela statsförvaltningen är en enhet, där vi få genom löpande inkomster täcka löpande utgifter. Jag kommer tillbaka till, att i vårt land ha vi i den frågan ingen principiell inställning, eftersom vi ha en hel skala olika förfaringssätt från de militära pensionerna, där ingen som helst fondering sker, till pensionerna från statens pensionsanstalt, där allting fonderas, medan de civila pensionerna kommit mitt emellan. Då är det

Anslag till pensionering av civila tjänst innehavare. (Forts.)
 mycket egendomligt att höra talas om att detta skulle vara ett övergivande av gamla principer.

Den utredning, som är begärd, kanske kommer till det resultatet, att det finns andra statsutgifter, som kanske även herr Ernfors anser nödvändiga, vilka kräva så mycket medel, att herr Ernfors blir den förste, som säger: »Ja, kunna vi spara in 10, 15 eller 20 miljoner på pensionerna, så kunna vi använda de pengarna på bättre sätt än att lägga in dem i en kassa för att garantera efterkommande deras pensioner.»

Jag vill inte säga annat än att jag vill protestera emot försöken att göra en åtgärd, som man på andra områden finner vara fullt naturlig och förklarlig, till ett upprörande avsteg från sunda ekonomiska principer.

Herr Ernfors: Herr statsrådet har inte kunnat övertyga mig om att jag har orätt, ty under de sista tre åren ha vi dock gjort avsteg från förut gällande principer, det hoppas jag, att herr statsrådet inte nekar till.

Herr statsrådet säger, att militärerna också borde vara lika ängsliga för sina pensionskassor som utskottets ledamöter och särskilt vi reservanter tycks ha varit i frågan. Ja, det må nu vara. Men säkert betala de mindre pensionsavgifter än andra pensionstagare, och därmed ha de inte på samma sätt säkerställts som dessa andra befattningshavare, vilka betala högre pensionsavgifter.

Slutligen säger statsrådet, att om staten kommer i ekonomiskt nödläge, så får den — ja, han yttrade inte ordagrant så, men jag tror, att han menade så — göra som vi säga på landsbygden på ett enkelt sätt: »man tager där det finns, och lägger där det behövs». Men jag skulle vilja säga, att om tjänstemän sparar medel, så har staten ingen som helst rättighet att taga dessa utan deras medgivande.

Efter härmed slutad överläggning bifölls vad utskottet i den nu ifrågavarande punkten hemställt.

Punkterna 2—7.

Vad utskottet hemställt bifölls.

Punkterna 8 och 9.

Lades till handlingarna.

Vid förnyad föredragning av bankoutskottets utlåtande nr 63, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om användande under budgetåret 1935/1936 av vissa till fonden för pensionering av civila tjänst innehavare inflytande medel, bifölls vad utskottet i detta utlåtande hemställt.

Vid ånyo skedd föredragning av första kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande nr 6, i anledning av väckt motion angående fribrevsrätt för rikets sjömanshus, bifölls vad utskottet i detta utlåtande hemställt;

och skulle jämlikt § 63 riksdagsordningen detta beslut genom utdrag av protokollet delgivas andra kammaren.

Anmälades och bordlades

statsutskottets utlåtanden:

nr 126, i anledning av riksdagens år 1934 församlade revisorers berättelse angående verkställd granskning av statsverkets jämte därtill hörande fonders tillstånd, styrelse och förvaltning för tiden 1 juli 1933—30 juni 1934;

nr 127, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående anslag till pressattachéer;

nr 128, i anledning av väckta motioner om anslag till svensk-internationala pressbyråer;

nr 129, i anledning av Kungl. Maj:ts i statsverkspropositionen under andra huvudtiteln gjorda framställning angående anslag till avlöningar vid häradsrätterna jämte i ämnet väckta motioner;

nr 130, i anledning av väckt motion angående ändrade grunder för sättande av markegång;

nr 131, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående provisoriskt dyrtidstillägg åt vissa befattningshavare i statens tjänst m. m. jämte i ämnet väckta motioner;

nr 132, i anledning av Kungl. Maj:ts i statsverkspropositionen gjorda framställningar angående dyrtidstillägg åt befattningshavare i statens tjänst m. fl. under budgetåret 1935/1936 jämte en i ämnet väckt motion;

nr 133, i anledning av väckta motioner om ytterligare anslag till en andra avloppstunnel vid Porjus kraftverk; och

nr 134, i anledning av väckt motion rörande dispositionen av behållningen i patent- och registreringsverkets fond;

bevillningsutskottets betänkande nr 52, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om fortsatt tillämpning av förordningen den 8 juni 1923 (nr 155) angående omsättnings- och utskänkningsskatt å spritdrycker ävensom i ämnet väckta motioner;

första kammarens första tillfälliga utskotts utlåtanden:

nr 7, angående åtgärder för anläggning av badinrättningar å landsbygden; och

nr 8, angående införande av gemensamma måltidstimmar; samt

första kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtanden:

nr 7, i anledning av väckt motion om åtgärder för en rättvisare beräkning av mindre jordbrukares premier till riksförsäkringsanstalten; och

nr 8, i anledning av väckt motion om beredande av möjlighet att i byggnadsordning för stad införa bestämmelser om obligatorisk gemensam brandmur i tomtgräns med mera.

Justerades protokollsutdrag för denna dag, varefter kammarens sammanträde avslutades kl. 11.46 f. m.

In fidem
G. H. Berggren.

Torsdagen den 23 maj.

Kammaren sammanträdde kl. 1 e. m.

Herr statsrådet *Ekman* avlämnade Kungl. Maj:ts propositioner:

nr 246, med förslag till lag om fortsatt giltighet av lagen den 16 februari 1934 (nr 19) om fullgörande i vissa fall av betalningsskyldighet i förhållande till utlandet m. m.; och

nr 247, med förslag till förordning om fortsatt giltighet av förordningen den 17 juni 1932 angående rätt för Konungen att åsätta särskild tullavgift.

Anmälades och godkändes bankoutskottets förslag till riksdagens skrivelser till Konungen:

nr 11, angående reglering för budgetåret 1935/1936 av utgifterna under riksstatsens elfte huvudtitel, innefattande anslagen till pensionsväsendet, utom i vad angår anslaget till allmänna indragningsstaten; och

nr 235, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om användande under budgetåret 1935/1936 av vissa till fonden för pensionering av civila tjänst innehavare inflytande medel.

Anmälades och godkändes statsutskottets förslag till riksdagens skrivelse, nr 232, till Konungen angående anslag till Patent- och registreringsverket: Avlöningar m. m.

Anmälades och godkändes konstitutionsutskottets förslag till riksdagens skrivelse, nr 237, till Konungen i anledning av Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om kommunalstyrelse i Stockholm ävensom i anledning av propositionen väckta motioner.

Föredrogs ett från andra kammaren ankommet protokollsutdrag, nr 513, med delgivning av nämnda kammares beslut över dess tredje tillfälliga utskotts utlåtande nr 5, i anledning av väckt motion angående fribrevsrätt för rikets sjömanshus.

Herr andre vice talmannen: Herr talman! Jag hemställer, att första kammaren, som den 22 innevarande månad bifallit sitt andra tillfälliga utskotts i dess utlåtande nr 6 gjorda hemställan, vilken överensstämmer med andra kammarens enligt det nyss upplästa protokollsutdraget fattade beslut, måtte finna delgivningen av andra kammarens beslut ej föranleda vidare yttrande.

Denna hemställan bifölls.

Föredrogos, men bordlades ånyo på flera ledamöters begäran statsutskottets utlåtanden nr 126—134, bevillningsutskottets betänkande nr 52, första kammarens första tillfälliga utskotts utlåtanden nr 7 och 8 samt kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtanden nr 7 och 8.

Herr **andre vice talmannen** erhöll på begäran ordet och yttrade: Herr talman! Jag ber att få hemställa, att kammaren ville besluta, att statsutskottets utlåtanden nr 127 och 128 ävensom samma utskotts utlåtanden nr 131—134 måtte i denna ordning uppföras sist å föredragningslistan vid nästa plenum.

Härtill lämnade kammaren sitt bifall.

Vid föredragning av Kungl. Maj:ts denna dag avlämnade propositioner nr 246 och 247 blevo desamma på begäran bordlagda.

Anmälades och bordlades bankoutskottets utlåtande nr 64, i anledning av väckt motion angående frivillig förtidspensionering av småskollärarinnor m. m.

Justerades protokollsutdrag för denna dag, varefter kammarens sammanträde avslutades kl. 1.08 e. m.

In fidem
G. H. Berggren.
